

Помру – і нерозгаданим лишиться

Микола Руденко

Помру — і нерозгаданим лишиться,
Чого приходив я у світ земний.
Уже на інших людях окошиться
Загадок і запитань рій сумний.

Тополя над криницею ростиме,
Акації цвістимуть на горбах.
Веснянкувата дівчина нестиме
Смак першого цілунку на губах.

Хтось клятву під калиною забуде —
Його на інші коси повело.
І все так само попід сонцем буде,
Як за моєї юності було.

Де ж буду я? Невже лиш раз на вічність
Життя даровано душі моїй?..
Нехай загине сіра пересічність —
Я кволу ницість викличу на бій.

І спину не згинаючи в покорі
(Не вийде з мене тихого раба),
Спрямую душу на далекі зорі,
Бо я і Всесвіт — це одна судьба.

Цвітінню лип вклоняючись, мов чуду,
До сосен дослухаючись в бору,
Я не малим в житті щасливий буду —
У власні груди небо заберу.